

PLEASE DON'T CARE SUGAR BLOOD

„Mé oči pláčou do noci, viděly příliš mnoho podivných věcí...“
(Under The Southern Sun)

Nevím, jestli Litoměřice taky viděly příliš mnoho podivných věcí, ale co je jisté, určitě nad touhle kapelou nepláčou. Please Don't Care jsou nové želízko v kytarovém ohni naší scény a jsou právě z Litoměřic. Suchá story kapely by vypadala asi takto: Please Don't Care vznikli v roce 1994 ve trojici Rosta Cerman (g), Pavel Žmulín Musil (bg, g) a Roman Minář (dr). Podařilo se jim vybudovat zkušebnu v rock klubu Koule a následně vyměnit bubeníka a přibrat dalšího kytaristu. Novými členy se stali z rozpadajících se Herberk přetažení Jarda 'Mamrd' Pelc (g) a Radim 'Tůča' Tuček (dr). Takhle se hrálo do března letošního roku, do kteréžto doby obsluhoval mikrofon Rosta. Ovšem poté, co se začalo uvažovat o točení ve studiu, bylo jasné, že PDC potřebují osobu, která by nejvíc vyjadřovala ono slůvko 'frontman'. Hurá, proto do Stětí, kde dříve v kapele Gangway Jarda 'Ibrahim' Holub. Ten jede společně s PDC do libereckého studia Spin, kde se točí skladby na první promo demo. Jsou tři, pohybující se ve vodách kytarového rocku, zcela jasně ovlivněného tvrdší odnoží americké scény (je tam cítit třeba duch Alice In Chains). V dubnu se pak Ibrahim stává plnoprávným členem kapely a začíná se koncertovat. Mimoto se ještě rýsuje případné točení klipu i další věci. Zde je pár myšlenek, které mi nadhodil kytarista Rosta Cerman.

O NATÁČENÍ: „Ty tři věci, co jsou natočené, pro nás nejsou úplně typický, ale vybrali jsme je, protože jsme věděli, že si s nimi ve studiu pohrajeme a že by mohly znít celkem solidně.“

O KONCERTECH: „Chtěli bychom, aby naše muzika lidem něco řikala, a proto si přejeme hodně koncertovat. To je takovej náš způsob vyjadřování našich pocitů.“

O MUZICE KOLEM: „Posloucháme prakticky všechno, od rocku až po jazz, což je v naší muzice znát...“

O VLASTNÍ MUZICE: „Máme patnáctiskladbový program a zpíváme anglicky. Proti češtině nic nemáme, ale do naší muziky moc nepasuje. Každý z nás absolvoval základní hudební vzdělání a dvě třetiny kapely konzervatoř. Je to výhoda ohledně aranžování a celkové harmonie skladeb a hlavně v tom, že víme, co hrajeme. Ale žádní nástrojoví onanisti nejsme.“

PDC jsou někde mezi klasickými 'lehčími' kytarovkami a tvrdostí, reprezentovanou u nás např. Support Lesbiens a podobnými spolky. Nepatří ale ani do jednoho z oněch táborů: jejich věci nejsou až tak tvrdé, je tam melodie a zpívá se spíš pomalu (nakonec znáte tu větu, že 'největší náter se hraje pomalu'...). Je tam znát ta polehoučku servírovaná průzračnost, podobná (neznámá stejná) jako u už zmíněných Alice In Chains nebo Mad Season. Inteligentní alternativní rock? Hmm... Každopádně pokud by se podařilo zrealizovat do budoucna plánovaný CD, mohli by PDC ještě částí naší kytarové scény trochu zahýbat.

P.S. Poslední zprávy hovoří o natáčení dalších nových věcí a hlavně druhém místě PDC na zářijové soutěži Hit Cup 95 na pražském Výstavišti.

Milan 'Váša' Vašíček

Beastie Boys, Pantera, Faith No More, Sepultura a Suicidal Tendencies byly hlavními chody, které prošly zaživacím ústrojím kapely Sugar Blood. Výsledný metabolit pak nese znaky nejen vzdáleně připomínající výše jmenované lahůdky z hudebního supermarketu, ale i lecos navíc. A to už stojí za pozornost. Sugar Blood byste našli při troše snahy v Brně, kde se rockovými kluby 'propapávají' už dobré dva roky. Přesněji od ledna 1994 tvoří tuto pestrou směsici rapující ing. Pavel Prokeš, na svůj oblek hrdý Martin Bruzl obsluhující basu, kytarista Tomáš Sečkář, který zná noty a nezná starší desky Anthrax, a nakonec bubnující barman Láďa Major.

Tomáš má za sebou kromě jiného působení ve skupině Diarrhoe, Pavel a Martin tvořili část kapely Fialky. Všechny členy jejich sdružení pak stmelily společné zájmy - Simpsonovi a brutalita počítačových her. V neposlední řadě jistě k vzájemným sympatiím přispěl i fakt, že všichni jsou 'bluesisty' - hrdými majiteli modrých knížek. Tu získal např. Tomáš svým obdivuhodným výsledkem v testu IQ (prvním člověkem na Měsíci prý byl V.I. Lenin...).

Hudební produkce tohoto spoleku je dílem kolektivním. Martin ji definuje jako tzv. mazec. To by se dalo pro zahraniční čtenáře přeložit přibližně jako rap core, což je ovšem výraz nemastný neslaný proti krásnému českému mazci. Tento pěkně odpichnutý a šlapající útvar se pak objevil na prvním (dnes už raději zapomenutém) demu z roku 1994 a na druhém bezejmenném demáči z letoška. Ten byl nahrán ve studiu Johnnie Walker Roberta Jančíka asi v létě („Bylo tenkrát teplo.“). Co se týče textů, rozhodně v nich ne najdete sdělení jako 'Chytila jsem na pasece motýlka, utrhla mu bleděmodrá křídýlka'. Nejde ani o opacný extrém. „Nechceme ne-
debože někoho ovlivňovat a vychovávat,“ říká k tomu Martin, výlučný autor všech textů. Jsou psány v angličtině, neboť „Čeština je krásná řeč, ale rapovat se v ní nedá. Cest výjimek jako jsou J.A.R.“ Do jejich obsahu se promítá antiklerikalismus, antiarafatismus a pocitový HC-rapismus. Texty často vznikají bezprostředně po silných zážitcích, jako bylo třeba udělení Nobelovy ceny Arafatovi (viz song *Fucking Nobel Prize*). Ještě že se nedívám na TV...

Sugar Blood můžete live vidět poměrně často. Za to kapela vděčí především manažerce Olze Rehořové (Kuldova 14, 615 00 Brno, tel.: 05/57 11 58). Výsledkem všeho je pořádný mazec, kterého se dostane návštěvníkům rockových klubů každé dva týdny. Tím je splněn hlavní cíl kapely - co nejvíc hrát a co nejméně nahrávat pro vlastně neexistující český hudební trh.

A proč je Sugar Blood zrovna Sugar Blood? „Je to hnus, ne? Proč ne?!“ Tak a teď už víte vše, co jste chtěli vědět o Sugar Blood, ale báli jste se zeptat.

Tomáš Grim

SUGAR BLOOD - zleva Tomáš Sečkář, Martin Bruzl, Láďa Major, dole Pavel Prokeš

foto Gabriel Dvořák